

[Fr. Dalgaard.]

Hensyn til hele Samfundet maa man ønske den størst mulige Offentlighed.

Nu kommer Sædelighedsmomentet og gør sig gældende. Man siger: Vi kan ikke have Offentlighed i denne Sag, den er pinlig, den er udelikat og vil ved Gengivelse i Pressen kunne gøre Skade, og derfor maa Dørene lukkes, som det sker saa mange Gange i Sædelighedssager. Vi ser igen, som vi saa det før, at Dommeren, naar han skal tage Stilling til selve Sagen, meget ofte vil tage frem, hvad der er kommet frem i de lukkede Retsmøder. Endvidere ser vi, at de, som berøres af Forholdene, beder sig fritaget for at blive nævnt o. s. v., og i mange Tilfælde bøjer man sig for det. Men i denne Sag ser vi, at den Mand, der er blevet dømt, modtager omtrent en hel Nations Hyldest, i hvert Fald Hyldest fra meget store Kredse af Befolkningen. Han tager imod den, afviser den ikke, og det er ikke muligt at komme denne, som den højtærede Minister sagde, Vildskab til Livs paa anden Maade end ved at fortælle, hvad der i Virkeligheden er forhandlet under denne Sag.

Som den højtærede Minister for sit Vedkommende sagde: min Embedspligt, min Pligt til at værne om de lovlige Myndigheder, til at værne om en folkelig Institution som Nævningeinstitutionen til-siger mig, at vi i dette Tilfælde lader de specielle Hensyn til Sædeligheden og dem, der kan være impliceret i Sagen, fare af Hensyn til det almene.

Efter den Redegørelse, der foreligger her, tror jeg, vi kan sige, der vil blive Ro om denne Sag. Jeg tror, at man med Tryghed, som den højtærede Minister opfordrede til, kan tage denne Redegørelse til Efterretning og dermed haabe, at Sagen nu er skrinlagt, og at der vil blive Ro om hele dette Spørgsmaal.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Udvalget angaaende Forslag til Lov om Ydelse af midlertidig Hjælp til vanskeligt stillede Fiskere har afgivet Erklæring over nævnte Lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Forhandlingerne genoptages i Aften Kl. 19³⁰.

Mødet udsat Kl. 15⁵⁰.

Mødet genoptoges Kl. 19³⁰.

Forhandlingen fortsattes.

Løje: Den Sag, vi her har til Behandling, maa jo, hvad den højtærede Justitsminister ogsaa var inde paa, ses paa Baggrund af flere forudgaaende Begivenheder. Jeg tænker blandt andet paa den ret lidenskabelige Debat, der er ført om Svangerskabslovgivningen, hvor man har været Vidne til, at Kredse, der i øvrigt staa Justitsministeren og Regeringen nær, har rejst en hidsig Kampagne mod Justitsministeren og mod den Retningslinie, han ved Svangerskabslovgivningen har syntes at ville følge. Jeg tænker naturligvis paa de forskellige Fosterdrabs-sager, der i de sidste Maaneder har været til Behandling for Nævningeting, af hvilke den sidste store Sag her i København for nogle Maaneder siden satte Sindene stærkt i Bevægelse, og nu den paa en Maade noget mindre, men paa en anden Maade ikke mindre omfattende Sag fra Nørresundby. I Forbindelse med disse Sager har vi set det ejendommelige Forhold, at netop i de Kredse, hvor man skilter med at være ivrig Tilhænger af Nævningeinstitutionen, udviser man den dybeste Mistillid til Nævningeretternes Afgørelser. Under Sagernes Behandling søges der rejst en Stemning til Gunst for de anklagede, en Stemning, der kan have til Hensigt at paavirke Nævningerne, hvilket naturligvis maa anses for i høj Grad forkasteligt. I hvert Fald kan det, at man søger at paavirke Stemningen, jo kun have skadelige Følger ved saadanne Sagers Behandling. Men ogsaa og navnlig efter Retsafgørelserne, hvor Nævningerne, der har faaet Sagerne oplyst i deres Helhed, har afsagt Kendelsen skyldig eller ikke skyldig, aabnes der ofte en Kampagne mod den trufne Afgørelse, der i Regelen karakteriseres som alt for streng. Det er jo ogsaa det, der er Tilfældet her med den Sag, vi i Dag behandler, Læge Gundtoft-Sagen, at man i visse Kredse finder, at Dommen har været alt for streng. Man kan mene om Nævningeinstitutionen, hvad man vil. Jeg har i det syvandede Aar været medvirkende ved en Række Sagers Afgørelse, idet jeg i otte Dage har været Medlem af og Ordfører for Nævningerne i Østre Landsret. Jeg har den bestemte Opfattelse, at Nævningerne gaar til deres ansvarsfulde Gerning med den alvorligste Vilje til at dømme ret. Jeg mener ogsaa, at Nævningeinstitutionen som Helhed har virket tilfredsstillende, selv om der